Yaşasın Sosyalist Mücadelenin Zaferi

Türkiye'de sosyalist akım 1960 dan sonra yeni bir hızla gelişmiş ve siyasal hayatı her yönü ile etkileyen önemli bir etken haline gelmiştir. Bilimsel sosyalizme dayalı ve memleket şartlarına uygun programı ve anayasa haklarını savunmaya ve kullanmaya öncelik veren doğru mücadelesi ile, Türkiye İşçi Partisi kısa bir zamanda sosyalist hareketin başlıca merkezi ve öncüsü olmuştur. Bu dönemde, Türkiye İşçi Partisinin sosyalizmi memleket ölçüsünde yayma ve tanıtma yönündeki eylemi sosyalist hareket içinde büyük bir destek görmüş, sosyalist akım içindeki tartışmalar, daha çok, bu eylemin etkin biçimde yapılmasını hedef tutan çeşitli önerilerin ileri sürülmesi şeklinde yürütülmüştür. 1965 seçimlerine kadar devam eden bu genel görünüş bundan sonra yeni şartlara uygun eylem biçimi geliştirilmediği için değişmiş ve son yıllarda hızla gelişen olaylarla sosyalist hareket, bugün içinde bulunduğu karışık ve dağınık duruma düşmüştür. Türkiye İşçi Partisi içinde de yakın geçmişteki dayanışma sarsılmış, temel konularda görüş ayrılıkları ortaya çıkmıştır. Sosyalist hareketin bu dağınık durumu Türkiye'deki sosyalist potansiyelin etkin bir şekilde harekete kazanılmasına engel olmaktadır.

Türkiye'de sosyalist hareket neden bu duruma gelmiştir? Sosyalist hareketi teori ve eylem birliğine kavuşturmanın şartları nelerdir? Bunlar sosyalistlerin büyük bir ciddiyetle üzerinde durmaları gerekli sorulardır. Bunun için geçmiş tecrübelerin ve bugünkü durumun değerlendirilmesi ve değişen koşullarda uygulanacak eylem biçimlerinin saptanması gereklidir. Sosyalist hareketi etkin kılacak bir birliğe kavuşturmanın temel şartı, Türkiye'deki gelişmenin bu aşamasına uygun bilimsel sosyalist çizginin **doğru saptanmasıdır. EMEK, Türkiye'de sosyalist hareketi birleştirecek doğru çizginin ve buna uygun eylem biçimlerinin saptanması için çaba göstermeğe kararlı sosyalistlerin gazetesi olarak çıkmaktadır.**

Bu görevi yerine getirmek için, önce Türkiyenin ekonomik - sosyal yapısını ve Türkiyede'ki siyasal gelişmeleri incelemek ve sosyalist hareketin niteliğini ve nasıl bir toplumsal ve siyasal ortam içinde yer aldığını belirtmek, sonra da bu niteliğe ve ortama uygun eylem biçimlerini ortaya çıkarmak gereklidir.

I. TÜRKİYEDE HAKİM ÜRETİM BİÇİMİ KAPİTALİZMDİR.

Türkiye yüzyılı aşkın bir süreden beri, özellikle Cumhuriyetin kuruluşundan bu yana iktisaden kalkınma ve ileri memleketlere yetişme çabaları içindedir. Bu çabalar, esas itibariyle, bir yerli müteşebbis sınıf yetiştirmek ve kalkınmayı bu

sınıf eliyle yürütmek yönünde, yani kapitalist sistem çerçevesi içinde olmuştur. Bu sürecin sonucu olarak bugün ülkemizde kapitalizm sanayi, madencilik ve çeşitli hizmet sektörlerine girmiş, yerleşmiş ve hakim üretim biçimi olmuştur. Aynı gelişme küçük esnaf ve zanaatkârların bazı kesimlerinde gerilemeye ve bu kesimlerde çalışanların önemli bir kısmının gittikçe yoksullaşmasına ve proleterleşmesine sebep olmaktadır.

Kapitalist üretim biçimi tarım sektörüne de girmiştir. Memleketin bazı bölgelerinde kapitalist usulle, yani ücretli işçi kullanarak üretim yapan çiftlikler vardır. Feodal kalıntıların en çok göründüğü doğu ve güneydoğu bölgelerinde dahi makinalı kapitalist işletmecilik gelişmektedir. Ayrıca, tarım sektöründe yaygın olan küçük mal üretiminin hakim olduğu köylü işletmeleri de her gün biraz daha fazla kapitalizmin baskısı ve kapitalist ilişkiler sistemi içine girmektedir.

Bütün bu süreç içinde Türkiye dünya kapitalist sisteminin sömürü ve baskısından kendisini kurtaramamış olduğu için bir türlü sağlam ve hızlı bir şekilde gelişememiş son yıllarda emperyalizmin kontrolü altına daha çok girmiştir. Kısacası, Türkiye'deki hakim üretim biçimi kapitalizm olmakla beraber, bu az gelişmiş bir kapitalizmdir ve emperyalizmin sömürü ve baskısı altında olduğu için de, gelişme ve memleketi gerçekten kalkındırma imkânlarından da yoksundur.

Nitelikleri böyle olmakla beraber, kapitalizmin ülkemizde hakim üretim biçimi olarak yerleşmiş olması, doğal olarak, hem sanayide hem tarımda kapitalist sömürüye karşı ve sosyalizm için mücadelenin öncülüğünü yapabilecek bir işçi sınıfının da teşekkül etmesini sağlamıştır. Bunun yanı sıra kapitalist ilişkilerin gelişmesi, bundan zarar gören küçük ve orta köylüleri, proleterleşme yoluna girmiş olan küçük esnaf ve zenaatkârları ve geleneksel imtiyazlarını kaybetmeye başlamış olan aydın kesimlerini işçi sınıfı ile kader birliğine itmiş ve onlara da sosyalist bir potansiyel kazandırmıştır. Ülkemizdeki kapitalizmin az gelişmiş olması, gene doğal olarak, yaratmış olduğu işçi sınıfının ve bunun müttefikleri olan diğer emekçi sınıf ve tabakaların da özellikle sınıf bilinci, örgütlü hareket etme gibi niteliksel bakımlardan az gelişmiş olması sonucunu vermiştir. Bundan ötürü ve bunu telafi etmek için yurdumuzda sosyalist eğitim ve örgütlenme özel bir öncelik önem taşır.

II. TÜRKİYE'DE SOSYALİST MÜCADELE YAPMAYA ELVERİŞLİ BİR ORTAM VARDIR.

Türkiye'de burjuva demokratik haklar için yapılan mücadelenin oldukça eski bir tarihi vardır. 19. yüzyılın ortalarından itibaren çeşitli ıslahat hareketleriyle padişahın yetkileri kısıtlanmak istenmiş ve 1908 de Meşrutiyet idaresi kurulmuştur. Kurtuluş savaşından sonra otokratik yönetim yani saltanat ve hilafet kaldırılmış, laiklik ilkesi kabul edilmiş, eğitim ve adliye dini esaslardan kurtarılmış, aile ve miras hukukunda ve çalışma hayatında kadın erkek eşitliği hukuk kuralları haline sokulmuştur. 1945 de tek dereceli genel oy hakkı tanınmış, çok partili devir açılmıştır. 27 Mayıs hareketi ve onun getirdiği 1961 anayasası ile demokratik haklar daha da genişletilmiş, özellikle grev hakkı tanınmış, hakim teminatı kuvvetlendirilmiş ve kanunların anayasaya uygunluğunu denetleyen bir Anayasa Mahkemesi kurulmuştur.

Ancak şurasını da önemle belirtmek gerekir ki, bu süreç içinde ters yönlü gelişmeler de olmuş, özellikle uygulama hukuk kurallarının gerisinde kalmıştır. Örneğin sosyalist gelişmeye en büyük engel teşkil eden 141-142. maddeler aynı devre içinde devamlı olarak şiddetlendirilmiş ve ağırlaştırılmıştır. Ayrıca, sınıf esasına dayanan dernek ve parti kurma yasağının kaldırılmasına rağmen 1946 dan sonra kurulmuş olan çeşitli sosyalist partiler, kapatılmış, kurucuları ya cezalandırılmış,

ya da yıllarca mahkemelerde süründürülmüşlerdir. Aynı şekilde grev hakkı gibi mücadele vasıtalarından yoksun olarak kurulmalarına müsaade edilen işçi sendikalarının da, 1960 yılına kadar bir varlık göstermelerine imkân verilmemiş, güdümlü bir hale sokulmuşlardır.

Yurt içinden olduğu kadar yurt dışından da gelen etkiler altında oluşan bu çelişik gelişmelerin birikmesi sonucu olarak, 27 Mayıs hareketi ve onun getirdiği 1961 anayasasından sonra, siyasî ortam fiilen daha elverişli bir durum almıştır. Nitekim, 1960 dan sonra kurulmuş olan Türkiye İşçi Partisi kendisinden önceki sosyalist partiler gibi kapatılamamış ve gelişebilmiştir. Aynı nedenlerle, grev ve toplu sözleşme haklarını kazanmış olan işçi sınıfının da sendikalarda örgütlenmesi önlenememiştir. Demek oluyor ki, ülkemizde işçi sınıfının kendi öz partisini kurup, sosyalizm için mücadele yapması, hem ekonomik gelişme seviyemiz, hem de demokratik hak ve hürriyetler alanında eriştiğimiz aşama bakımından mümkündür ve bu imkân Türkiye İşçi Partisi tarafından fiilen gerçekleştirilmiştir. Ancak bu dönemde de demokratik haklar konusunda bazı ters gelişmeler olduğu görülmektedir. Bütün bu ters gelişmelerin sebeplerini Türkiye'de burjuva sınıfının niteliğinde aramak gereklidir. Bağımsız kapitalist gelişmeyi gerçekleştiremeyen, dışa bağlı burjuva sınıfından daha ileri bir demokratik düzenin kurulmasında öncülük yapmasını beklemek gerçeklere uymayan bir davranış olurdu.

Bütün bu nedenlerle Türkiye'de bir sosyalist partinin kurulmasının ve sosyalizm için mücadele yapılmasının erken olduğunu ve önümüzdeki görevin, böyle bir mücadelenin rahatça yapılabileceği siyasi ve sosyal ortamı yaratmak yani millî demokratik devrimi gerçekleştirmekten ibaret bulunduğunu, sosyalist mücadelenin ancak bu aşama tamamlandıktan sonra söz konusu olabileceğini öne süren görüşün geçersiz olduğu açıktır. Bu görüşe bağlı olarak öne sürülen ve sosyalistlere bu kimlikleri ile yer vermeyen geniş cephecilik gibi eylem türleri de aynı nedenle geçersizdir.

Millî demokratik devrim görüşünün daha geçerli gibi görünen yumuşatılmış ifade şekilleri ise, sosyalist akım içinde anlaşmazlık konusu olabilecek bir önem ve nitelik taşımamaktadırlar. Çünkü bağımsız sosyalist partinin temel görev ve eylemlerinden biri de mevcut demokratik hak ve hürriyetleri daha da geliştirmek ve buna engel olan güçlerle, özellikle ortaklarıyla birlikte emperyalizmle, ve feodalizm kalıntısı sınıflarla mücadele etmektir. Böyle bir mücadeleyi gerçekten ısrarlı ve sonuç alabilecek bir şekilde ancak bir sosyalist parti yürütebilir.

Anayasadaki demokratik hakların kâğıt üzerinde kalmayıp fiilen de kullanılmasında, Türkiye İşçi Partisinin sosyalist kimliğiyle yapmış olduğu mücadelenin büyük ve inkâr edilemez payı bunun açık ve somut delilidir.

III. TÜRKİYE'DE SOSYALİST AKIM BUGÜN DAĞINIK BİR GÖRÜNÜMDEDİR.

1960 dan sonra yeni bir hızla gelişmeye başlayan sosyalist akım Türkiye İşçi Partisi içinde ve etrafında toplanmıştır. Türkiye İşçi Partisi bilimsel sosyalizme dayalı ve memleket şartlarına uygun programıyla ağırlığı anayasa haklarını savunmaya ve kullanmaya veren doğru bir mücadeleye girişerek kısa zamanda sosyalist hareketin belkemiği ve öncüsü haline gelmiştir. Partinin büyük bir başarıyla yürüttüğü ve sosyalizmin birçok il ve ilçelerde kök tutmasını da sağlayan «meşruiyet mücadelesi» diyebileceğimiz bu dönem 1965 de Türkiye Büyük Millet Meclisi'ne 15 milletvekilinin seçilmesiyle büyük ölçüde kapanmıştı. Bundan sonra parti için ağırlığın daha ziyade sosyalist eğitim ve örgütlenmeye ve bilinçli sosyalist kadrolar yetiştirmeye verilmesi gereken yeni bir aşama başlıyordu. Fakat parti

yönetimi bu yeni dönemin gereklerini layıkiyle yerine getiremedi. Bu durum, sosyalist cephede bölünmelere, partiden kopma ve uzaklaşmalara, parti yöneticileri arasında ciddi anlaşmazlıklar çıkmasına ve giderek partinin sosyalist hareketteki toplayıcı ve öncü görevini yitirmeye başlamasına sebep olmuştur.

Partinin bu durumu karşısında parti dışında çeşitli sosyalist guruplar belirmeye başlamıştır. Çeşitli dernek ve öğrenci kuruluşları etrafında kümelenmiş olan bu gruplar ne aralarında ne de kendi içlerinde geçerli ve devamlı bir fikir birliği kurabilmişlerdir. Bunun bir nedeni her grubun kendi kimliğini korumak için suni farklar koymak zorunluğunu duyması, diğer nedeni de hiç birinin sosyalist hareketin bütünlüğünü kavramak zorunda olan ana örgüt, yani parti sorumluluğunu taşımamasıdır.

Sosyalist cephenin rakip gibi görünen kamplar halinde guruplaşmış bulunan bu dağınık hali, bozuk ekonomik ve sosyal düzenin hergün biraz daha hızla geliştirdiği sosyalist potansiyelin değerlendirilmesine ve harekete kazanılmasına da imkân vermemektedir.

Bu durumda sosyalist hareketin temel sorununun ve sorumlu sosyalistlere düşen başlıca görevin birlik ve beraberlik sağlamak olduğu açıktır.

IV. TÜRKİYE İŞÇİ PARTİSİ'Nİ TEKRAR SOSYALİST HAREKETİN ÖNCÜSÜ HALİNE GETİRMEK ZORUNLUDUR.

Sosyalist mücadelenin temel aracı siyasî partidir. Bundan ötürü sosyalist hareketin birlik ve beraberliğinin parti etrafında sağlanması gerekir. Ancak, birlik ve beraberlik, elbette bunun faydalarını saymakla, ya da herkesin gönlünü hoş eder zanniyla ortalama bir yol tutturmakla sağlanmaz; doğru sosyalist teoriyi ve eylemi ortaya koymak ve bunu ısrarla savunmak ve sürdürmekle sağlanır.

Sosyalist teoriyi yeniden keşfetmek söz konusu değildir. Bu konuda yapılacak iş, bilimsel sosyalizmi ciddi olarak ve derinliğine öğrenmek, öğretmek ve bunu somut yurt ve dünya sorunlarını anlamak ve çözümlemekte doğru olarak kullanabilmektir. Bu bir eğitim sorunudur ve eğitim işçi ve diğer emekçi sınıfların sosyalist örgütlenmesi ile kenetlidir, beraber yürütülür.

O halde doğru eylem, devamlı izlenecek olan temel sosyalist mücadele, işçi ve emekçi sınıfların eğitim ve örgütlenmesi ve bilinçli sosyalist kadrolar yetiştirilmesi işidir. Bildiri dağıtmaktan yürüyüş ve mitinglere kadar çeşitli devrimci eylem biçimleri bu açıdan ele alınıp değerlendirilmelidir. Ancak devamlı eğitim ve örgütlenme sayesindedir ki sosyalist potansiyel sosyalist bir güç haline gelir. Başka bir deyişle temel sosyalist eylem, sosyalist potansiyeli, eğitim ve örgütlenme yoluyla, sosyalist bir güç haline dönüştürme işidir.

Şüphe yoktur ki işçi ve diğer emekçi sınıfların sosyalist mücadele yapmalarına imkân veren demokratik hak ve hürriyetlerin savunulması ve geliştirilmesi için mücadele etmek de doğru sosyalist eylemin önemli bir yönü onun ayrılmaz bir parçasıdır.

V. ANTİ-EMPERYALİST MÜCADELE TÜRKİYE'DE SOSYALİST HAREKETİN AYRILMAZ BİR PARÇASIDIR.

Emperyalizm hem askerî, hem ekonomik yönleriyle ülkemize girmiş ve ülkemizi pençesine almış bulunmaktadır. Gerçekten ülkemize Amerikan üs ve askerleri yerleşmiştir; petrolden turizme kadar her türlü faaliyet alanı yabancı dev şirketle-

rin yağmasına açılmıştır; ve nihayet memleketimiz dış yardım ve krediler olmaksızın ayakta duramaz hale getirilmiştir.

Amerikan emperyalizminin ülkemizi bir yandan sömürürken bir yandan da mevcut düzeni ayakta tutmak ve sürdürmek için ekonomik yardımlarıyla desteklemesi, emperyalizmin Türkiye'deki çıkarlarında politik (Türkiye'yi kapitalist kampta tutmak) ve askeri yönün ekonomik sömürüye nazaran daha ağır bastığını göstermektedir. Açıktır ki bu durumdan kurtulmadan Amerikan üs ve askerlerini ülkemizden çıkarmadan ve yabancı sermayenin sömürü ve etkisine son vermeden, tam bağımsızlığımızı sağlamak, kalkınmak ve sosyalist bir yönetime kavuşmak imkânsızdır. Bundan ötürü emperyalizme karşı mücadele tüm halkımızın temel davasıdır ve bunda öncülük sosyalist güçlere düşmektedir.

Gerçekten, emperyalizm ülkemize silâh zoruyla girmemiş, hakim sınıfların çıkarlarına da uygun düştüğü için, onların daveti ile gelmiş ve sonra da işbirlikçi ve taraftar çevresini daha da genişletmiştir. Bu durumda anti-emperyalist mücadelede de baş hedefin hakim sınıflar ve işbirlikçi çevreler olacağı açıktır. Bu da gösteriyor ki, anti-emperyalist mücadele ile sosyalist mücadele birdir ve beraberce yürütülür.

Yerli sanayi burjuvazisini anti-emperyalist mücadeleye kazanmak için, bu mücadeleyi sosyalist mücadeleden ayırmak ve ayrı olarak sürdürmek görüşü temelden yanlıştır. Çünkü bir kere emperyalizm bizim gibi memleketlerde yerli burjuvaziyle işbirliği yapmakta ya da hiç değilse onlara zarar vermemeye itina etmektedir. İkinci olarak yerli burjuvazi işbirlikçi durumda olmasa bile, kurulu düzenin devamı bakımından emperyalizmde bir destek ve garanti görmekte, bundan ötürü de emperyalizmle mücadelenin bindiği dalı kesmek olduğunu bilmektedir. Yerli burjuvaziyle işbirliği ancak sosyalist iktidarın ilk dönemlerinde söz konusu olabilir.

Diğer taraftan anti-emperyalist mücadelenin sosyalist bir muhteva ile yürütülmesi, geniş halk kitlelerini sosyalizme kazanma bakımından büyük bir değer ve önem taşır. Ayrıca, anti-emperyalist mücadelenin sosyalist muhteva ile yürütülmesi, emekçi kitleleri bu mücadele için seferber etmek bakımından da zorunludur. Çünkü emekçi halkımız bakımından sosyalizmin hedefleri, anti-emperyalist mücadelenin hedeflerinden çok daha somut ve çekicidir. Son olarak, anti-emperyalist mücadelenin sosyalist muhteva ile yürütülmesi, bu mücadelenin işçi ve diğer emekçi sınıflara dayandırılması ve bu sınıfların öncülüğünde yapılmasını sağlamak ve garantilemek bakımından da kesin bir önem taşır.

Anti-emperyalist mücadelede anti-kapitalist (sosyalist) şiarlar kullanılmasını reddedenler, bu mücadelenin aynı zamanda proletarya öncülüğünde yürütüleceğini iddia edemezler. Sosyalist şiarları reddeden anti-emperyalist bir mücadele ancak burjuvazinin öncülüğünde olur ve bunun peşinen kabul edilmesi demektir. Oysa, burjuvazi öncülüğünde yapılan anti-emperyalist mücadelenin, böyle bir mücadelenin yürütülmesi ve başarıya ulaştırılması mümkün olsa bile, kısa bir süre sonra tekrar emperyalizme kucak açtığı, yakın tarihimizin bize öğrettiği unutulmaz bir derstir.

VI. DOĞU SORUNU YALNIZ EKONOMİK DEĞİL, AYNI ZAMANDA ETNİK BİR SORUNDUR.

Bilindiği gibi Türkiye'nin doğusunda yaşayan halkımızın büyük bir çoğunluğu Kürt'tür. Aynı zamanda bu bölge ülkemizin en geri kalmış bölgesidir. Bu son ger-

çekten hareket ederek, bazı kimseler Doğu sorununu, sadece ya da esas itibariyle bir bölgesel kalkınma, Doğu'ya daha çok yatırım yapma meselesi olarak ele almakta ve takdim etmektedirler. Sorunun bölgenin etnik özelliğini ihmal ederek bu şekilde takdim edilmesi, ülke bütünlüğü bakımından zararlı ırkçı - milliyetçi bir görüşün tezahürüdür. Bu görüş, doğal olarak, diğer tarafta da aynı şekilde ırkçı - milliyetçi görüşlerin gelişmesine sebep olmaktadır. Bu durum ülkemizdeki tüm emekçi sınıf ve tabakaların birleşip sosyalizm için birlikte mücadele etmelerini engeller niteliktedir.

Bundan ötürü sosyalizm, başka milletlere ve etnik topluluklara karşı üstünlük iddia eden her türlü şoven milliyetçiliğe karşıdır. Sosyalizmde etnik grupların bu kimlikleriyle tanınmaları, kabul edilmeleri ve etnik özelliklerini, dillerini ve kültürlerini geliştirmelerine yardım edilmesi esastır. Bugünkü sömürücü kapitalist düzen, Kürt halkına anayasanın tanıdığı haklarını fiilen kullanmasını bile çok görmektedir.. Bu konuda sosyalistlere düşen görev hem Türkler hem Kütler arasındaki ırkçı akımlarla ve şoven milliyetçilikle mücadele etmek, bunun için de, herşeyden önce etnik sorunu ciddiyetle ele almak, incelemek ve kendilerini bu konuda yüzyılların yerleştirdiği önyargı ve şartlanmalardan arındırmaktır. Ancak karşılıklı olarak yürütülecek olan bu çabalar sayesindedir ki, Türkiye'deki sosyalist hareket tüm emekçi halkımızın el ve gönül birliğini sağlar ve başarıya ulaşır.

VII. GENÇLİK HAREKETLERİ YENİ BİR ÖNEM KAZANMIŞTIR.

Gençlik, son zamanlarda bütün dünyada olduğu gibi, memleketimizde de kendi başına ve devrimci bir güç olarak ortaya çıkmıştır. Bu gücün sosyalist mücadeleye katkıda bulunması ve onu ileriye itebilmesi için, işçi ve diğer emekçi sınıfların politik hareketi ve örgütüyle ilişki kurması, onların eğitilip örgütlenmesinde yardımcı olması lâzımdır. Gençlik hareketlerindeki son gelişmeler gençliğin kendi içinde eğitim ve örgütlenmeye hız vermesi ve bilinçli sosyalist kadrolar yetiştirmesi gereğini fark etmiş olduğunu göstermek bakımından umut vericidir. Bu görevi hakkıyla yerine getirebildikçe, gençlik, hem kendi başına bir güç olarak sosyalizm, bağımsızlık ve demokrasi için mücadelesini sürdürebilir, hem de emekçi halkı uyarmak, eğitmek ve örgütlemekte etkin bir yardımcı olabilir. Emekçi halka yönelmiş eylem, gençlerin sosyalist eğitiminin ve bilinçlenmesinin de ilk şartıdır. Gençlerin işçilere ve köylülere yönelme konusunda son zamanlarda gösterdikleri çabalar bu bakımdan umut verici bir başlangıçtır.

Gençlik hareketlerinin, kendiliğinden tepkiler halinde değil, belirli bir perspektif içinde, yani günlük hareketlerin somut hedefleriyle, sosyalizmin ana hedefleri arasında belirli bir ahenk içinde yürütülüp geliştirilmesinde, sosyalist ana örgüte olduğu kadar sosyalist gençliğe de önemli görevler düşmektedir.

Yurdumuzda son bir yıldır görülen gençlik hareketleri, mevcut düzenin çıkmazlarına halkımızın dikkatini çekmek bakımından, ana çizgisi itibariyle, yararlı olmuştur.

VIII. İŞÇİ HAREKETLERİNİ HAKİM SINIFLAR VE EMPERYALİZM KONTROL ETME ÇABASINDADIR.

1960 dan sonra, grev ve toplu sözleşme haklarını da kazanmış olan işçi sınıfı hareketlenmiş, grevler ve hızlı bir örgütlenme başlamıştır. Hakim sınıflar ve Amerikan emperyalizmi, işçi hareketlerini kapitalizmin yörüngesinde tutabilmek için özel

bir titizlik göstermiş ve büyük çaba sarfetmişlerdir. Bu maksatla bir taraftan sendikaları kontrol altında tutabilmek için büyük paralar sarfedilirken, diğer taraftan ideolojik yönde de partiler üstü sendikacılık ve anti-komünizm slogonlarına büyük hız verilmiştir.

Bu çabaların sonuçu olarak bugün, sendikaların çoğunluğu ve Türk-İş konfederasyonu bugünkü düzenin gönüllü savunucuları haline getirilmişlerdir. Bu duruma karşı bir tepki olarak kurulmuş olan DİSK, olumlu yönde bir çaba ifade etmekle beraber, kendinden beklenen gelişmeyi ve dinamizmi gösterememiştir.

İşçi sınıfının sosyalist harekete büyük ölçüde katılmamasının başta gelen nedenleri arasında Amerikan emparyalizminin güdümü altına sokulmuş işbirlikçi sendikacılık da vardır.

IX. BAĞIMSIZLIK SOSYALİST DIŞ POLİTİKANIN ESASIDIR.

Milletlerarası ilişkilerde Türkiye iki büyük devletin etrafında örgülenmiş bloklardan birine ya da ötekine yamanmak arasında bir tercih yapmak zorunluğunda değildir. Tam tersine, milletler arası güç dengesi, Türkiye'ye bağımsız bir dış politika izleme yolunda önemli bir fırsat vermektedir.

Aslında böyle bir fırsat olmasa bile, bağımsız bir siyaset izlemek yine de mümkündür. Çünkü, bilindiği gibi, bağımsızlığın esas teminatı, halkların bu yoldaki iradesinde saklıdır.

Bağımsızlığın sadece emperyalist ülkelere karşı değil, sosyalist ülkeler arasındaki münasebetlerde de korunması, gereklidir. Sosyalist ülkeler ve güçler arasında kardeşçe fakat irade hürriyetine ve eşitliğine dayanan münasebetler sürdürülmesi esastır. Bu bakımdan Türkiye'nin emperyalist ülkelere karşı olduğu kadar, sosyalist ülkelerle de münasebetlerinde, kendi irade hürriyetini kıskançlıkla koruması zorunludur. Ne var ki, bağımsız olmak demek, dünya meselelerinde taraf tutmamak demek değildir. Kapitalist güçler, bir kapitalist enternasyonalizm anlayışı içinde, dünya çapında bir kapitalist irtica cephesi teşkil etmişlerdir. Bu cephe karşısında dünyada sömürülen bütün halkların ve sosyalist güçlerin dayanışma içinde olmaları tabiîdir. Bağımsızlık, her somut meslede nasıl taraf tutulacağının kendi serbest idaresiyle tayin olunmasıdır. Tercih yapılırken uyulacak temel kıstas ise emperyalizmin yıkılması, sosyalizmin dünya çapında gelişmesidir.

X. SONUÇ :

Türkiye'deki ekonomik-sosyal yapının sosyalist harekete nasıl bir nitelik kazandırdığını, siyasal düzenin sosyalist hareket için nasıl bir ortam yarattığını belirtmek ve bunlara uygun doğru sosyalist çizgiyi saptamak için yapılan açıklamalar aşağıdaki şekilde özetlenebilir :

Türkiye'de hakim üretimi biçimi kapitalizmdir. Bu düzen kendi niteliğine uygun bir sosyalist potansiyel yaratmaktadır. Dış kapitalizmin sömürüsü, Türkiye'de kapitalist düzenle kalkınmayı imkânsız kılmaktadır. Sosyalizmin tek kalkınma yolu olması sosyalist potansiyeli artırıcı bir etki yapmaktadır. Bütün sınırlarına rağmen, Türkiye'de sosyalist mücadele yapmaya elverişli bir siyasal ortam vardır. Bu ortamı devamlı olarak genişletmek de gene ancak sosyalist mücadele ile mümkündür. Anti-emperyalist mücadele sosyalist hareketin ayrılmaz bir parçasıdır. Bu mücadelede emekçi sınıfların öncülük yapması başarılı olmanın temel şartıdır. Bu-

nun için anti-emperyalist ve anti-kapitalist mücadelenin birlikte yürütülmesi zorunludur.

Sosyalist mücadelenin yapılması sosyalist potansiyelin sosyalist güce dönüştürülmesiyle mümkündür. Sosyalist gücün geliştirilmesi Türkiye'de sosyalist hareketin bu aşamada çözmesi gerekli temel sorundur. Diğer güçlerle ittifak konusu sosyalist gücün gelişmesine bağlı olarak çözülecektir. Sosyalist güç bilinçli militanlara dayanan sağlam bir örgütle yaratılır ve geliştirilir. Türkiye İşçi Partisi'nin ana sosyalist örgüt görevini yerine getirmesi için bunu gerçekleştirmeye dönük eylem biçimlerine yönelmesi şarttır. Türkiye'de sosyalist hareketi birleştirip ileri götürecek doğru çizgi bu noktalardan geçmektedir.

- Sosyalizm için mücadele aynı zamanda demokrasi için mücadeledir.
- Sosyalizm için mücadele aynı zamanda bağımsızlık için mücadeledir.
- Sosyalizm için mücadele aynı zamanda kalkınma için mücadeledir.

YAŞASIN SOSYALİST MÜCADELENİN ZAFERİ!

EMEK
SÜLEYMAN SIRRI SOKAK No. 2/8
YENİŞEHİR - ANKARA

Gideceği Yer :

SAYIN ARKADAŞ,

EMEK'in birinci sayısında yayınlanan ve EMEK çevresinde toplanan sosyalistlerin görüşünü yansıtan yazıyı bir broşür haline getirdik. Size göndermiş bulunuyoruz.

EMEK'in birinci ve ikinci sayılarındaki yazılardan da anlaşılacağı gibi, sosyalist hareketin sorunlarına eğilmeyi, EMEK kendisinin asıl görevi bilmektedir.

Birinci sayıda : **Emperyalizmin Türkiyedeki Amaçları** (Sadun Aren), **Sosyalist Partide Teorik Eğitim Sorunu** (TİP Ankara İli Eğitim Bürosu), **Sosyalizm mi Mosyalizm mi** (Çetin Altan), **TÖS'ün Devrimci Yolu** (Feyzullah Ertuğrul) **Sosyalist Potansiyelden Sosyalist Güce** (EMEK - elinizdeki Broşür), **Türkiyede Sosyalizm Tartışmaları** (Mehmet Selik), **Sendikacılarımızın Sorumlulukları** (Şaban Erik), **Önce Neleri Okumalı** (Kenan Somer)...

İkinci Sayıda : **Seçimler Karşısında Parti** (EMEK), **Sosyalist Harekette Küçük Burjuva Etkenler** (Behice Boran), **Sosyalist Partide Teşkilâtlanma Meselesi** (EMEK), **Anayasayı Sosyalistçe Korumak** (Mümtaz Soysal), **Kürt Meselesi** (Sait Çiltaş), **Sosyalizm Tartışmaları - Aratabakalar = Devlet Teorisinin Eleştirisi** - (Mehmet Selik) **Teşkilâtlanma Meselesi ve LENİN** (Kenan Somer).....

EMEK belirli bir miktarda basıldığından yurdun her yanına dağıtılamamaktadır. EMEK'in elinize aksamadan geçmesini istiyorsanız, ABONE OLUNUZ - Abone Bulunuz.

Abone Şartları : 13 sayı 12,50 TL., 26 sayı 25,— TL. ve 52 sayı 50,— TL. dir. Yurt Dışı iki mislidir.

EMEK'e, gerek elinize geçen bu broşür üzerinde, gerekse EMEK'te çıkan bütün öteki yazılar ve özellikle Teşkilâtlanma, Eğitim, Propaganda ve Eylem konularında uygulamadan edindiğiniz deneyleri ve görüşlerinizi bildirmeniz, bu konularda yurdumuzdaki sosyalist hareketin ihtiyacı olan tartışmanın açılmasını sağlayacak ve mücadeleye büyük bir katkı olacaktır.

Mutlu, güzel günlere.....

NOT : Abone olmak için, ilişik abone kartını doldurup «EMEK» adresine göndermeniz yeter. İkinci kartı, çevrenizden abone olmaya istekli bir devrimci arkadaşınıza veriniz. Teşekkür ederiz.